

ΑΜΕΣΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΩΝ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Το νέο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο και η ίδρυση πανεπιστημιακής αστυνομίας με απόφαση της κυβέρνησης δείχνουν ότι όλο και λιγότεροι χωράνε στην πραγματικότητα που μας επιβάλλουν. Μια όχι τόσο “νέα” πραγματικότητα για κάποιους άλλους. Για τους/τις μετανάστ(ρι)ες αυτή η «κανονικότητα» επιβάλλεται εδώ και χρόνια.

Οι χιλιάδες μετανάστες που ζούνε στην χώρα αποκλείονται εξ αρχής από την διαδικασία της μάθησης, καθώς το ελληνικό κράτος έχει αδιαφορήσει πλήρως για την πρόσβαση τους στο εκπαιδευτικό σύστημα. Οι ανήλικοι (4-17χρ) μετανάστες υπολογίζονται περίπου στις 27.000 , εκ των οποίων, τα τελευταία χρόνια, λιγότεροι από τους μισούς ήταν εγγεγραμμένοι στα σχολεία. Ποσοστό πολύ χαμηλό αφού η σχολική ένταξη αφήνεται στα χέρια του κάθε δήμου (πρόσφατα το Δημοτικό Συμβούλιο Χαλκιδέων αποφάσισε τον ρατσιστικό αποκλεισμό των προσφυγόπουλων από τα δημοτικά), των διευθυντών, της περιφέρειας (η οποία είναι υπεύθυνη για τον πολύ σημαντικό παράγοντα της ικανότητας μετακίνησης από τα camps με λεωφορεία) και τώρα φυσικά του ΕΟΔΥ και της διοίκησης των camps. Εξαρτώμενη από τόσους παράγοντες η εκπαίδευση των μεταναστ(ρι)ών πλαισιώνει το φάσμα στο καθεστώς εξαίρεσης που ζουν και που γιγαντώνεται με την συνθήκη της πανδημίας. Μέσα σε αυτόν τον πληθυσμό δημιουργούνται διαφορετικού τύπου αποκλεισμοί από την εκπαίδευση.

Όσον αφορά τα παιδιά που διαμένουν εντός του αστικού ιστού, οι εγγραφές στα σχολεία φέτος σταμάτησαν πολύ νωρίς (περίπου στις 2 πρώτες βδομάδες του Σεπτεμβρίου), σε αντίθεση με άλλες χρονιές που εγγραφές γίνονταν κανονικά μέσα στη χρονιά. Το γεγονός αυτό αιτιολογήθηκε στα πλαίσια των μέτρων προστασίας για την διασπορά του covid 19. Επιστρατεύθηκε δηλαδή το ρατσιστικό επιχείρημα που θέλει τους μετανάστες φορείς ασθενειών , που θα μολύνουν τον υγιή ντόπιο πληθυσμό. Κάτι αντίστοιχο συνέβη και στην περίπτωση όσων διαμένουν σε ξενοδοχεία του ΔΟΜ ή δομές φιλοξενίας ανηλίκων. Άλλοτε επίσημες και άλλοτε ανεπίσημες κρατικές «οδηγίες», παρότρυναν τους διαχειριστές των δομών να μην στείλουν τα παιδιά στα σχολεία.

Την ίδια στιγμή, τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα για όσα παιδιά ζούνε σε camps. Τα απογευματινά τμήματα που λειτουργούσαν για τους μετανάστες σε ολόημερα σχολεία φέτος δεν άνοιξαν καθόλου, ενώ το γενικότερο καθεστώς καραντίνας που έχει επιβληθεί στα camp δεν επιτρέπει την έξοδο όσων διαμένουν εκεί, παρά μόνο υπό όρους.

Η απάντηση που έχει να δώσει το κράτος σε αυτήν την κατάσταση, είναι η προσπάθεια δημιουργίας χώρων διδασκαλίας στο εσωτερικό των camp, για όσους μένουν εκεί. Είναι προφανές ότι η κατεύθυνση αυτή εντείνει την γκετοποίηση των μαθητ(ρι)ών, καθλώνοντας τους εντός των δομών και περιορίζοντας δραστικά την κοινωνικοποίηση τους. Η τηλεκπαίδευση αναπαράγει ακριβώς το ίδιο πρόβλημα, μόνο που σε αυτήν την περίπτωση προστίθενται και έξτρα εμπόδια, όπως η έλλειψη τεχνικού εξοπλισμού, η γραφειοκρατία που απαιτείται προκειμένου να αποκτήσει κανείς πρόσβαση στο ηλεκτρονικό σύστημα και η ακόμα πιο μεγάλη δυσκολία στην επικοινωνία που δημιουργείται.

Όλοι οι παραπάνω φραγμοί που τίθενται στην πρόσβαση των μεταναστριών στην εκπαίδευση, δημιουργούν νέους διαχωρισμούς ανάμεσα σε αυτές και τους ντόπιους.

Η σημασία του να πηγαίνουν τα παιδιά των μεταναστών στα σχολεία (όταν αυτά είναι ανοιχτά) έγκειται στο γεγονός ότι εκεί μπορούν, εκτός των άλλων, να κοινωνικοποιηθούν, να επουλώσουν τα τραύματά τους, να εκφραστούν ανάμεσα σε άλλους και να δημιουργήσουν φιλίες. Για εμάς, η συνάντηση ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών μαθητ(ρι)ών είναι απαραίτητη ως υπενθύμιση του ότι εδώ και καιρό ζούμε σε πολυεθνικές κοινωνίες.

Ας μην ξεχνάμε πως και τα ίδια τα παιδιά στα camps πολλές φορές αντιστέκονται στην απόσταση που δημιουργεί το κράτος μεταξύ αυτών και της σχολικής τους εκπαίδευσης. Με παράδειγμα παιδιά απ' το camp της Ριτσώνας όπου τα ίδια αυτομορφώνονται διοργανώνοντας κύκλους μαθημάτων μεταξύ τους και όχι μόνο (καλλιτεχνικές και περιβαλλοντικές δραστηριότητες με αποκορύφωμα και την κατασκευή μικρού χώρου που θα λειτουργεί ως σχολείο, με υλικά που βρίσκουν μέσα στο camp).

Συνοψίζοντας, βλέπουμε πως το ελληνικό επιχειρηματικό δαιμόνιο (ελληνικός καπιταλισμός) δυσκολεύεται να βρει έναν τρόπο με τον οποίο θα καταφέρει να βγάλει κέρδος μέσα από την διαχείριση ενός πληθυσμού χιλιάδων μεταναστών που βρίσκονται εγκλωβισμένοι στην χώρα. Η «σύνδεση» τους με την αγορά εργασίας δια μέσου του εκπαιδευτικού συστήματος μοιάζει με μακροπρόθεσμη και αμφίβολη επένδυση. Προς το παρόν φαίνεται να αρκείται στο να λαμβάνει μερικά ευρωπαϊκά κονδύλια για να τους κρατάει φυλακισμένους, ενώ παράλληλα ωθεί ένα τμήμα τους στην μαύρη ή/και υποτιμημένη εργασία.

Όσοι και όσες, όμως, αδιαφορούμε για τα λογιστικά και τα αδιέξοδα του κράτους, θα παλέψουμε για την άμεση πρόσβαση των μεταναστών στην εκπαίδευση. Έχουμε μάλιστα καλούς λόγους για να το κάνουμε αυτό. Αυτό που μας παρακινεί, δεν είναι μόνο το αίτημα για «ίσες ευκαιρίες», το δικαίωμα στην εκπαίδευση και η αλληλεγγύη απέναντι σε όσους υφίστανται καθημερινά αποκλεισμούς. Είναι, κυρίως, το ότι ξέρουμε, πως μέσα από την συνάντηση, την συναναστροφή και το μοίρασμα εμπειριών με τους μετανάστες έχουμε να μάθουμε πολλά, τόσο για εμάς τις ίδιες, όσο και για τον κόσμο γύρω μας. Σίγουρα περισσότερα απ' όσα θα μάθουμε σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που προωθεί την ουδετερότητα, τον καριερισμό και τον κυνισμό, που μας μαθαίνει να συνηθίζουμε την βία αυτού του κόσμου.

**ΟΥΤΕ ΤΗΛΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΟΥΤΕ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΣ
ΘΕΛΟΥΜΕ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ**

**ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΦΡΑΓΜΟΥΣ
ΓΙΑ ΝΤΟΠΙΟΥΣ, ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ,
ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥΣ**

STOP WAR ON MIGRANTS
stopwaronmigrants@disroot.org
facebook.com/StopWarOnMigrants